

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Chronicon Cisterciensis Ordinis

Le Mire, Aubert

Coloniae Agrippinae, 1614

Ex Oratione Panegyrica, Habita In Lavdem Reverendi admodum Domini, D.
Roberti Henrion Abbatis Villariensis, cum suum anni quinti & vicesimi in
Praelatura Iubilaeum in Villario, Anno 1612. die 11. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11259

EXORATIONE

PANEGYRICA, HABITA

IN LAUDEM REVERENDI

admodum Domini,

D. ROBERTI HENRION,

Abbatis Villariensis, cum suum anni quinti & vi-
cesimi in Pralatura Iubileum in Villario,

Anno 1612. die 11. Nouembr.

celebraret.

AUTHORE

R. D. HENRICO van der Heyden /

olim Villariensi, nunc Priore monasterij

S. Saluatoris Antuerpiæ.

ETATIS tuæ exordia, Antistes
dignissime, consideranti, primum
illud occurrit, non absque Dei nu-
tu id fuisse, vt ei potissimum Socie-
tati nomen dares, in qua difficilli-
mis temporibus, & quid valeres prudētia, & quid
animi magnitudine satis ostenderes. Ingressus es
in ipso flore adolescentiæ, cum apud Drudios hu-
manioribus litteris insigniter operam nauasses. Et
iam inde non obscura documenta dedisti insitæ
virtutis tuæ, quæ maiores illico suspicere cœpe-
runt, omniquē ope generosi pectoris semina educa-
re institerunt. Nec fefellit opinio; nam sacerdotio
initiatus, mox periculum fecisti in regendo artis
tuæ, cum adolescentes, quotquot erant in religio-
ne tirones, ad omnem pietatem confirmasti.

(:) 5

Erat

O R A T I O

Erat verò id temporis Abbatia huic *Præpositus* eximia laude vir, R. D. Franciscus de Meescou-
 vvere Bruxellensis, Auunculus meus maior. Idē-
 que atate iam vergente & inclinata id spectabat
 anxius, vt esset qui subiectis humeris administra-
 tionis pondus fulciret. Quo tempore Te præter in-
 uentus est nemo, qui maiore fide, industria, dili-
 gētia commissam oneris partem exciperet, ne ta-
 ceam sic fieri statuisse inuictum illum Principem
 Alexandrum Farnesium, qui magni Regis Hi-
 spaniarum super eare mentem acceperat. Et sanè
 per commodè id cecidit, vt ei vicariam operam
 impenderes viuo, cui in locum, sic diuina sancien-
 te prouidentia, succederes mortuo; vt non tam
 gnauum eripuisse pastorem gregi, quàm equalem
 surrogasse comitorum ille summus rector atque
 dictator videri potuerit; adeoq; dubium foret
 an magnitudinem doloris, qui ex morte fuerat
 alterius, magnitudo gaudij sequentis non extin-
 gueret.

Secuta est illa rerum vicissitudo, ingens hæ-
 reticorum inquam rabies, quæ Belgicam, instar
 tempestatis, est peruagata. Tunc demum quantus
 esses apparuit, tunc illud animi robur se prodidit,
 quod aduersis arguitur. Videor mihi imaginem,
 illorum temporum coram intueri, quando velut
 in densissima nocte solus clauum torsisti. Tollebāt
 se fluctus vndique, seuiebāt turbines atq; procellæ
 hostilium partium: hunc in locum nō sine horrore
 dico, in hoc domicilium religioni & sanctitati
 dicatum

PANEGYRICA.

dicatū militaris furor exarsit: Cū tu animo nō es lapsus, nec stationē deseruisti, donec plurib⁹ è tua societate fœdū in modum abactis (qui tamen ijdem non citra miraculum redicere) ad extremum cedere & ipse electus, cum reliquīs eorum qui superfuerunt, Namurcum atque Niuellam tāquam in portum è tempestate confugisti Vbi nihil de vigore monasticæ disciplinæ remittēs, quātum per locorum rationem licuit, id perfecisti, vt scirent omnes te non pacato minus quàm turbido cælo Religionis nauem posse gubernare.

Et iam transysse nimbus ille videbatur, cū tu postliminio domum istam recuperasti, coacta tuorum manu, qui sparsi fuerant; & quæ sacrilegorū hominū furor deiecerat atq; deuastarat, ea in integrum restituisisti. Itaq; tecta ipsa muriq; si loqui possent, iure tibi gratularentur, quodque facta tecta stant, vndiq; tibi vni debere profiterentur. Verum istud fortioribus dignum encomijs, quod in propagationem nouæ sobolis religiosæ, quæ per eas calamitates non poterat non esse imminuta, copiosum delectum iuuenum instituisisti; quos vt regularibus præceptis, ita bonarum artium studijs imbuendos, atque etiam ijs, quæ ad cognitionem Dei spectant, disciplinis erudiendos viro Theologo commisisti. Qua ex re dici non potest quantum boni prouenerit. Neque id nunc ago, vt facta tua in maius extollam, quod sciam id tibi fore permolestum. Officij tamen ratio postulat hac die præsertim, vt non possimus non ex-

currere

O R A T I O

currere in laudes tuas, cum grata quadam tuorum benefactorum recordatione, simulque ea quae per annos quinque & viginti prudenter provideq; egisti, sub vnum velut aspectum referre. Anno millesimo quingentesimo nonagesimo nono Sacellum in ipso templo Villariensi magnis sumptibus, ac singulari opere exornasti; vt honorificè corpora Sanctorum Arnulphi Cornibout, Iulianæ Corneliensis, & aliorum aliquot Sanctorum in eo collocares. Basilicam ipsam statuis duodecim Apostolorum, quatuor Euangelistarum, & quatuor Ecclesiae Doctorum, atque alijs multis praeclaris monumentis decorasti. Sequitur egregij operis Bibliotheca, quam ab imo excitasti, ratus, id quod res erat, pretiosissimum thesaurum libros esse, cuius vel solius nomine, si reliqua cemelia praetereantur, collaudari copiosè potest hoc coenobium.

Hæc inquam in ipso ardore fecisti recuperata libertatis, his veluti gradibus ad maiora es subnixus. Mitto villam intra monasterij septa exstructam. mitto diuersis locis adificatas vel refertas, inque pago Meleurio (quem Abbatia huic proprium comparasti) ædes magnificè à te perfectas, Mitto illas, quas in Narmurcensi oppido curasti egregias, vt essent, si qua belli moles huc deueno ingrueret, religiosis tutissimum perfugium.

Quid de monasterijs dicam sacrarum virginum, in quibus tua cura maximè & diligentia obtulit? quorum non pauca, prout sunt res humanae etiam

PANEGYRICA.

na etiam sanctissima in interitum prona, pristino vigore restituisi. Illud verò quis transeat, quod ad comitia generalia Cistercium iam tertium profectus, anno abhinc vndecimo, itemque septimo, & tertio, ita placuisti ordinis tui primoribus ab initio, ut dignum iudicauerint te, qui vicariam Praefecto generali operam praestares per hasce Belgicas prouincias: quod etiamnum onus summa cum laude sustines. Qua etiam de causa reliquorum Abbatum, ac Praelatorum coetum coegisti anno iam elapso, in tuis quae Bruxella sunt adibus, & coram ijs luculentam, & quae ardorem animi tui testaretur vehementem orationem habuisti, ut ordo noster priscis temporibus longè florētissimus, sibi quam simillimus, ijs maximè quorum res ea interest annitentibus, existeret. Neque irritum conatu discessum est: nam collatis in vnum sententijs, quae ad religionis instaurationem pertinebant, à te facillimè collegae impetrarunt, ut quae proposita fuerant ad Primorum concilium referres. Quare denuo Cistercium contendisti, ut ea quae prudenter erant excogitata, auctoritate publica stabili-ventur. Itaque mihi vix tempero, quin modestia tua ratione omissa, plenis, ut aiunt, velis in hoc aequor meritorum tuorum abripiar. Et sanè horum nemo est, quos hic studiosissimos tui intueris, qui non, cum tui mentionem audit fieri, toties de maximis tuis beneficijs, toties de singulari tua prudentia, toties de incredibili in ordinem hunc affectu cogitet. Tantus enim est splendor in laude
vera,

O R A T I O

vera, tanta in rerum honestarum memoria dignitas, ut optimus quisque non possit non maximè huiusmodi narratione teneri. Si in hoste dum virtutem quis memorat, afficimur; in laudando parente optimo, in lectissimo antistite, qui omnia, sua studia atque conatus ad Dei Opt. Max. gloriam & religionis incrementa confert, non intimis animis commoueamur? Quamquam quid est quod indecorum facere cuiquam videamur, qui presentis virtutem verbis extollimus, atque ipsamet benefacta subditis calcaribus incitamus? Licuit M. Tullio presentē Cesarē dictatorem, licuit Plinio Traianum suum, licuit alijs optimos Principes in os laudare. Habet enim presentia virtutis, in quo est, præclarum quoddā atq; efficax, nec radios suos latere patitur; & eorum, qui aspi-ciunt coram viros egregios, similitudinis amore, facile animi incallescunt.

Quare gaude tuis istis tam excellentibus bonis, Præsul optime, & fruerere cum dignitate & gloria, tum etiā natura & moribus tuis, ex quo quidem maximus est fructus, iucunditasq; sapienti. Recordare multos tibi quidem dies etsi laboriosos, gratos tamen atq; dulces, rectè factorū memoria illuxisse: hanc verò lucem vel imprimis incundam existere, quod sit eorum omniū, quæ adhuc gessisti, corollarium, laborū testis, vitæq; tuæ laudatissimè transactæ certū argumentum. Quæ non ita velim accipias, quasi iam de provincia deponenda tibi cogitare liceat, aut quasi iam egregiè munere perfunctus

PANEGYRICA.

functus tuo, præclarè tecū actū existimes, si quod est vita reliquū, minore animi cōtentione exigas.

Quinimò stabis, scio, & cum viro sanctissimo Martino, cui dies hodiernus sacer est, mortē deprecabere, si ita è re populi tui videbitur, & vel in ipso certamine vitā profundes potiùs, quàm ut aliquam labem gloria tuæ adspergas. Quapropter bene tibi animato diuinum Numen, quod semper omnibus in rebus antiquissimum habes, ita loqui arbitrare: feliciter, & macè ista tua virtute & constantia, Præsul, bene es orsus, ministeriū tuum imple. Iuuenibus ad fontem pietatis & scientiæ digitorum intendisti, illi, qui te antecessit officio, vicarium munus præstitisti; quæ per nefarios homines erant prostrata erexisti; seminariū adolescentum grāde plantasti; quæq; erant corrupta temporum iniuria, inq; moribus vitiorū succreuerant zizania, ut vellerentur, strenuè contendisti. Bene & præclarè, ita porrò perge, sic enitere ad laborū vestigium. Annorum paucorum quidem, si immortalitatem spectas, curriculum absoluiisti, ne tamè tadium capiat eorum quæ consequentur, ego qui ad coronam inuito sudoribus multis adipiscendā, merces tua ero magna nimis. Hac, inquam, Deum ita loqui tecum, dignissime Præsul, existima, his immortalare cogitationibus, hoc cantu decipe labores tuos, hanc metam tibi ob oculos propone. Nos omnes, quod ita velit propitium Numen, mentem sanam in corpore sano, felicitatem, vitam diurnam tibi volumus, optamus, vouemus.

APPRO-